

димъ и нехъстрашимъ юнакъ, кога са намира въ най големо бедствіе: не само че са не уплашва, збърква и изгубва, но тогись си показва най голамото юначество; брани са, сече и убива сичко що намери наоколо си; и когато веке са навалатъ млозина на него, безъ гроза и безъ ужасъ, предава тогись великата си дѣша, и славно си остава славнѣа животъ: тѣй сѣщо беше сега тѣкъ и на добри Аза. Шо треба много, много! толкось лошавини и толкось хѣдости, да не бяхъ испиталъ, не щяхъ да варвамъ, рече съ благодарна гордость на бмира, погледва го съ единъ презирателенъ и гнѣсенъ погледъ, обръща мѣ гърба си и си отхожда. Благодаря ти, вечнѣй създателю на света! рече съ благодареніе, като погледна небето: азъ нисѣмъ нито неправеденъ нито срамотенъ: другите сѣ таквись, нека имъ вѣде! Върхо на Таворската гора са виждаше отъ далечъ, той са опѣти къмъ нея; съ намереніе да побегне отъ хората, и да са скріе